OPINIONS

Publicades des del 2009

Nº 185 - Any 2026

¿Com ha estat la teva vida?

Cada persona té un sentit diferent del que és la vida, però ¿t'has preguntat mai quin és el teu i has sabut acceptar les teves limitacions? ¿O més aviat lamentes que la vida s'ha portat malament amb tu?

Durant la vida ¿has pres riscos ho has premut el pilot automàtic de la rutina i has defugit els obstacles i tot el que portava fer un esforç?

Quan gaudim de salut, una feina estable, benestar econòmic, familiar, social, estimem i ens sentim estimats; la resposta és clara. Ara bé, quan la vida se'ns complica, en qualsevol aspecte, llavors la resposta no ho és tant i pot sorgir la pregunta ¿hi ha un ésser superior que decideix el nostre destí o som nosaltres qui decidim com anar per la vida?

Les adversitats com: una malaltia, un daltabaix econòmic, la pèrdua d'una feina o d'un negoci, la mort o l'allunyament d'algú molt estimat, la inseguretat, les pors, la soledat i la manca d'afecte, per citar-ne algunes, poden fer-nos adonar de la nostra fragilitat i preguntar-nos si la vida té algun sentit.

Pot semblar que, fer-nos preguntes d'aquesta mena, és perdre el temps amb cabòries que no porten enlloc i, traure la conclusió que, no ens hem de complicar la vida amb preguntes que no tenen resposta, sinó que, el més adient, és acumular diners i possessions, assolir una rellevància social, mostrar el que hem arribat a aconseguir i, si s'escau... formar una família.

Totes aquestes actituds, ajuden a donar sentit a la vida, però ¿què passa en el moment que un cuc interior ens rosega i bloqueja, per què hem patit ensopegades i caigudes materials, anímiques o afectives?, o, ¿per l'esclavatge que dona pertànyer a una institució, partit, societat o religió, de les quals se'n trau algun benefici, malgrat que no s'estigui d'acord amb moltes idees i procediments establerts?

¡Quantes màscares i disfresses es porten en diferents etapes de la vida i quantes encara continuem portant ben enganxades! Màscares a les quals ens hem acostumat i, fins i tot, hem arribat a dur-les amb comoditat com si fossin la nostra pell.

Albert Camús (1913-1960), periodista francès, novel·lista, assagista, dramaturg i filòsof, va escriure, <<L'home és l'única criatura que es nega a ser el que és>>

Guardar secrets endins nostre del que som, és un dret de tota persona i no prescriu, però pot arribar a ser una presó invisible que pot produir emocionalment: ansietat i depressió i, corporalment, problemes cardiovasculars, migranyes, o altres patologies, que poden acabar donant un escepticisme corrosiu i una gran manca de sentit de vida.

Quan això succeeix, ¿ens oblidem que també tenim una ànima o esperit, amb valors fonamentals on ens podem recolzar?

A vegades es pot pensar que, per donar sentit a la vida cal que es produeixin situacions especials, sense tenir en compte que, el que realment importa és, l'amistat sincera, l'amor, l'honestedat, el respecte propi i aliè, la llibertat sense egoismes i, aprendre dels fracassos i de les desil·lusions, com lliçons per anar creixent i trobar sentit en les petites coses de cada dia.

Sembla que hem vingut al món a lluitar per aconseguir-ho tot sense pensar que, al final, marxarem sense endur-nos res. Passem anys empaitant fites que ens hem imposat, acumulant preocupacions, com si fos una carrera que hem de guanyar per omplir el compte corrent, deixant al marge gaudir del que veritablement omple l'esperit: un bon diàleg, estones de lleure, compartir abraçades, petons i aquelles paraules màgiques dites o rebudes del fons del cor, que són l'expressió d'una estimació.

¿T'entristeixen alguns records de vivències i emocions que et tornen a la ment sense demanar permís, deixant un buit interior i una mica de melangia pensant que, potser la vida hauria estat millor si haguessis decidit prendre un camí diferent?

No som superhumans, sinó persones normals i corrents. Per això, quan experimentem la duresa de la vida, sobretot de manera continuada, ens agafem als bons records. Ells apaivaguen una mica el desencís de realitats que no esperàvem com poden ser: una malaltia greu, pròpia o d'algú molt estimat, la pèrdua de la feina, del negoci, o la mort o allunyament de qui va omplir la nostra vida.

Vivim una època en què quatre barrinats egòlatres, ataquen països sencers, no solament per apoderar-se de les seves riqueses, sinó per un afany de poder i demostrar al món que poden fer i desfer al seu antull, amb guerres que no tenen cap sentit, però que porten destrucció de ciutats senceres i fan morir de fam a tanta gent innocent que han vist les seves cases enderrocades i no tenen on refugiar-se i que han hagut d'enterrar a familiars i amics. També Infants que s'han quedat orfes sense ningú a qui recórrer i rebre una mostra d'estima. Petits i grans, que els envaeix la soledat i la impotència de poder millorar la seva situació i que, només amb una mica del que ens sobra o malbaratem, fora, per ells, un gran tresor per poder subsistir.

De moment, sembla que quedem al marge d'aquest horror. Però potser fora el moment de fer una introspecció profunda i pensar si, malgrat la nostra petitesa, actuem de manera que el món sigui una mica millor.

M'acomiado amb un poema inspirat en una cançó de Joan Manuel Serrat que diu així:

Vaig néixer amiga del sol, de la pluja, del vent
i vaig aprendre a volar.
Un vent que és lliure de moure's per tot arreu
i arrossegar les fulles seques
quan sense saba no es poden alimentar.
Com ell, he anat passant moments de joia
i, altres... de no tant.
Ningú els sap. No cal fer-ne soroll ni res a comentar.
Potser ha arribat l'hora i... Me'n puc anar.

Maria Mercè Usón